

ŽIVLJENJEPIS ŽUPANA MO MARIBOR DR. ANDREJA FIŠTRAVCA

Sem rojen Mariborčan. Natančno, rojen v mariborski porodnišnici, 18. 1. 1957, ob 17. uri s carskim rezom mami Marti (takrat patronažni medicinski sestri in hčerki Maistrovega borca) ter očetu Alojzu (gradbenemu tehniku, nesojenemu nasledniku majhne kočarske kmetije nižje Ptuja, ki je gradil elektrarne na Dravi). Nekaj dni kasneje so me kot prvorojenca z Opel rekordom odpeljali nazaj do elektrarniškega naselja na Vuhredu, kjer sem preživel prvi dve leti svojega življenja. Na Vuhredu sem t dobil brata Matjaža, sedaj očeta štirih otrok in enega redkih filmskih umetnikov, ki še vedno vztraja v Mariboru. Po osnovni in srednji šoli sem odšel na »začasno delo« v Ljubljano, na študij na sedanji Fakulteti za družbene vede, kjer sem postal profesor sociologije. Na isti šoli sem kasneje tudi magistriral. Sociološki doktorat pa sem pridobil na sedanji Filozofski fakulteti v Mariboru, kjer sem več kot desetletje delal kot asistent in visokošolski učitelj. Med magisterijem in doktoratom sem se slabo leto izpopolnjeval v tujini. To študijsko zdomstvo je postalo »usodno«, da sem slabih devet mesecev po vrnitvi v Maribor postal ponosen oče prvorojenke Vite in nekaj mesecev prej tudi mož moje dolgoletne punce Irene. Tri leta za Vito je na svet prišla še druga hči, Lucija. Za družino sem se bil pripravljen odločiti relativno pozno. Hvala bogu. Kajti šele tedaj sem spoznal in doživel, kaj bi v življenju zamudil in česa vsega ne bi vedel, če ne bi postal oče in mož.

Vse od malega sem imel potrebo delati z drugimi in za druge. Prva taka »zadolžitev« je bilo čuvanje šolskega praporja, pa vodenje pionirske in mladinske organizacije, igranje rokometu, sodelovanje pri ustanavljanju mladinskega razstavišča AVLA in sodelovanje v dramski skupini. Na fakulteti sem v takratnih »svinčenih letih« (po izteku študentskega gibanja) soorganiziral svobodne katedre (kratkega daha, ker so jih vedno znova prepovedovali), čuval otroke s posebnimi potrebami in vedno znova urednikoval na Radiu Študent. Vrnitev v Maribor mi je bila samoumevna. Čeprav nisem točno vedel zakaj, sem bil trdno prepričan, da svojega življenja ne morem nadaljevati nikjer drugje kot v mojem mestu ob bregovih reke Drave. Zato se ne čudim, da sem bil zraven pri ponovnem odpiranju Kluba mladih in zagonu radia MARŠ, ki me je v osemdesetih pripeljal v ZSMS ter preko t.i. Janševe liste kakšno leto za tem tudi odpeljal iz nje. Član Zveze komunistov sem postal ob koncu gimnazije po dolgem pogovoru s sošolcem (»starim« komunistom) na vogalu Trubarjeve in Krekove ulice. Vendar, po programskem spodrsljanju na Radiu Študent, s katerim sem po mnenju takratnega sodišča rušil »bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov in narodnosti« (in si prislužil pogojno kazen), nisem bil več primeren član avantgarde takratnega delavskega razreda.

Moje življenjske prelomnice so pomembno povezane s tem, da se okoli njih lotim stvari, za katere sem bil trdno prepričan, da jih v življenju ne bom nikoli počel. Tako sem na primer za kratko leto postal novinar, kar se mi je še na začetku gimnazije zdel nezanimiv poklic. Zatem sem več kot desetletje »učil« na univerzi, čeprav sem takoj po študiju brez dvoma zavrnil prvo povabilo, da bi prišel na fakulteto. Zakaj so mi odvzeli habilitacijo in zakaj me univerza ne mara, še vedno ne vem. Rekel bi, da tudi zato, ker so moje predstave o akademski odličnosti preveč drugačne kot so prevladujoče predstave znotraj sedanje akademske skupnosti.

Brez civilnodružbenega dela bi me bilo veliko manj. Ne bi mogel biti to, kar sem. Konec koncev tudi župan, ki mi je mar za mesto in someščane. Za Maribor in za Mariborčane se bom boril z močjo lastne ljubezni in odgovornosti.